Р Е Ш Е Н И Е
№ 44690

гр. София, 13.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 43 състав,** в публично заседание на 14.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **7437** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197, ал. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на З. Г. В., чрез адв. П. А. срещу Решение № ПИ-197 от 03.06.2026 г. на директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение жалбата му с вх. № Ж-22-739 от 20.05.2026г. срещу Постановление за продължаване действието на наложени предварителни обезпечителни мерки с изх. № С260022-139-0000882 от 27.04.2026 г., издадено от П. Ц. – главен публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП – С..

С жалбата се иска отмяна на решението и потвърденото с него постановление, поради незаконосъобразност и необоснованост, нарушения на материалния закон и съществени процесуални нарушения. Жалбоподателят твърди, че е погасил на 09.04.2026 г. доброволно и напълно обзепечените задължения по Ревизионен акт №Р-22002225003583-091-001 от 08.04.2026 г., преди издаване на оспореното пред директора на ТД на НАП – С. постановление. Обезпеченото публично вземане е изцяло погасено. Поддържа, че приходната администрация незаконосъобразно е отнесла преведената сума за погасяване на задължения на отделен данъчен субект – „ПРОГРЕССТРОЙ ГРУП“ ДЗЗД по Ревизионен акт № Р-22002225000531-091-001 от 18.09.2025 г. Претендира присъждане на направените по делото разноски за заплатена държавна такса.

Ответникът – директорът на ТД на НАП – С., чрез процесуалния си представител гл. юрк. Г. К., оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Поддържа, че постановлението е издадено от компетентен орган, при спазване на процесуалния ред и в съответствие с материалния закон. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд – София-град, I отделение, 43 състав, въз основа на събраните по делото доказателства и предвид доводите на страните, след цялостна служебна проверка на законосъобразността на оспорения административен, приема за установено от фактическа и правна страна следното:
На З. Г. В. е възложено извършване на ревизия за установяване на задължения по ЗДДФЛ за периода от 01.01.2017 г. до 31.12.2022 г. В хода на ревизионното производство е издадено Постановление № С250022-023 – 000241/08.08.2025 г., с което е наложена възбрана върху собствен на жалбоподателя недвижим имот с данъчна оценка от 62 120.58 евро.
Ревизионното производство е приключило с издаването на Ревизионен акт №Р-22002225003583-091-001 от 08.04.2026 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП – В.. С ревизионния акт са установени задължения на З. Г. В. за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за 2018 г. и 2019 г. в общ размер на 16 829,88 евро, от които главница 9 666,48 евро и лихви за просрочие към 08.04.2026 г. в размер на 7 163,40 евро.
Видно от копие от платежно нареждане, на 09. 04. 2026г. цялата дължима сума от 16 832,60 евро главница и лихви е платена по банков път. Вписаното в платежното нареждане основание за плащане са задължения по РА Р-22002225003583-091-001 от 08.04.2026г., главница и лихви. Размерът на преведената сума изцяло погасява установения с ревизионния акт размер на задълженията.

Въпреки извършеното на 09.04.2026 г. плащане, на 27.04.2026 г. главен публичен изпълнител П. Ц. в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП – С. издава Постановление с изх. № С260022-139-0000882 от 27.04.2026 г., с което на основание чл. 121, ал. 6 във връзка с чл. 195 от ДОПК продължава действието на наложените предварителни обезпечителни мерки по Постановление № С250022-023-0002241 от 08.08.2025 г. чрез възбрана върху Апартамент № 8, находящ се в [населено място], [улица], ет. 3, ап. 8, с площ от 106,13 кв.м, ведно с мазе № 8 и 7,943 % идеални части от общите части на сградата, с данъчна оценка 62 120,58 евро, за обезпечаване на задължението на З. Г. В. по РА № Р-22002225003583-091-001 от 08.04.2026 г. в размер на 16 829,88 евро. В. е вписана в Службата по вписванията – С. на 28.04.2026 г. (вх. рег. № 32051, акт том 8, акт № 9).
Постановлението е обжалвано по административен ред. С Решение № ПИ-197 от 03.06.2026 г. директорът на ТД на НАП – С. оставя жалбата без уважение. За да постанови този резултат, решаващият административен орган приема, че постановлението е издадено в срока по чл. 121, ал. 6 от ДОПК и че макар жалбоподателят да е превел на 09.04.2026 г. сумата от 16 832,60 евро по сметка на НАП, съгласно справка от програмния продукт СУП тази сума е била разпределена за погасяване на задължения по друг акт – Ревизионен акт № Р-22002225000531-091-001 от 18.09.2025 г., издаден на ДЗЗД „ПРОГРЕССТРОЙ ГРУП“ с ЕИК[ЕИК]. В решението е посочено още, че към 21.05.2026 г. общите задължения на лицето възлизат на 59 110,50 евро, от които задължението по РА от 08.04.2026 г. е в размер на 16 947,05 евро с начислените текущи лихви, поради което обезпечителната нужда продължава да съществува.
От приетите по делото писмени доказателства се установява също, че с Ревизионен акт № Р-22002225000531-091-001 от 18.09.2025 г., издаден от ТД на НАП – С., са установени задължения за корпоративен данък и ДДС на „ПРОГРЕССТРОЙ ГРУП“ ДЗЗД с ЕИК[ЕИК] (неперсонифицирано дружество по ЗЗД, в което жалбоподателят е съдружник). Този ревизионен акт е оспорен по съдебен ред и е предмет на разглеждане по адм. д. № 822/2026 г. по описа на АССГ.
От приетото Постановление за отмяна на наложени обезпечителни мерки с изх. № С260022-024-

0029862 от 23.04.2026 г., издадено от главен публичен изпълнител Д. Н. на основание чл. 208, ал. 1 от ДОПК, се установява, че са отменени възбраните върху други два имота на жалбоподателя (апартаменти № 12 и № 11 в [населено място], [улица]), наложени по предходни постановления, като органът изрично е мотивирал отмяната с необходимостта да не се допуска преобезпечаване на публичния дълг.
Жалбата е допустима, а разгледана по същество е основателна.
По силата на чл. 121, ал. 1 и чл. 195, ал. 1–2 от ДОПК, налагането и продължаването на всяка обезпечителна мярка предпоставя кумулативното наличие на две материалноправни предпоставки: съществуване на действително, изискуемо и непогасено публично вземане; и обезпечителна нужда – обоснована вероятност, че събирането на това вземане ще бъде невъзможно или значително затруднено.

В конкретния случай с Ревизионен акт № Р-22002225003583-091-001 от 08.04.2026 г. са установени лични задължения на З. Г. В. за данък по чл. 17 от ЗДДФЛ в общ размер на 16 829,88 евро. Съгласно чл. 127, ал. 1 от ДОПК установените с ревизионния акт задължения подлежат на доброволно плащане в 14-дневен срок от връчването на акта, като едва след изтичането на този срок актът подлежи на принудително изпълнение.
От доказателствата по делото е установено по безспорен начин, че още на 09.04.2026 г. жалбоподателят е превел по съответната сметка на НАП сумата от 16 832,60 евро, като в платежния документ ясно, категорично и недвусмислено е посочил конкретното основание за плащането: „Задължения по РА Р-22002225003583-091-001/08.04.2026г., гл-ца и лихви“. Размерът на плащането напълно покрива установения дълг по главницата и начислените лихви. Съгласно чл. 168, т. 1 от ДОПК публичното вземане се погасява чрез плащане. С постъпването на дължимата сума по сметката на публичния взискател на 09.04.2026 г. публичното вземане по процесния ревизионен акт е изцяло погасено.
Неоснователни и в противоречие с материалния закон са съображенията на ответника, възприети и в решението на директора на ТД на НАП – С., че сумата не е погасила задълженията по личния ревизионен акт, тъй като в програмния продукт на НАП е била автоматично разпределена за погасяване на задължения по друг ревизионен акт от 18.09.2025 г., издаден на „ПРОГРЕССТРОЙ ГРУП“ ДЗЗД с[ЕИК].
Съгласно чл. 9, ал. 2 от ДОПК и чл. 2, ал. 2 от ЗКПО неперсонифицираните дружества (ДЗЗД) са приравнени на юридически лица и представляват самостоятелни данъчно задължени лица, за които се води отделна счетоводна отчетност и се открива самостоятелна данъчно-осигурителна сметка по чл. 87 от ДОПК. Физическото лице – съдружник и неперсонифицираното дружество са два напълно отделни и независими правни субекта в данъчния процес.
Разпоредбите на чл. 169, ал. 4 и ал. 5 от ДОПК, на които се позовава приходната администрация, регламентират последователността на погасяване на публични вземания от един и същ вид на един и същ длъжник преди започване на принудителното им събиране. Тези норми не оправомощават органа по приходите или публичния изпълнител служебно да прехвърлят средства от личната данъчно-осигурителна сметка на едно физическо лице към сметката на друг данъчен субект . Когато физическото лице извършва доброволно плащане в срока по чл. 127, ал. 1 от ДОПК за погасяване на конкретен свой личен дълг, установен с конкретен ревизионен акт, приходният орган няма нормативна компетентност едностранно да променя волята на наредителя и да третира плащането като изпълнение на чужд дълг по смисъла на чл. 74 от ЗЗД. Извършеното вътрешноведомствено разнасяне в информационната система на НАП представлява незаконосъобразно счетоводно действие, което не може да породи валидни правни последици за

задълженото лице и не може да игнорира настъпилия правопогасяващ ефект на плащането от 09.04.2026г.
Към 27.04.2026 г., когато публичният изпълнител е издал Постановление с изх. № С260022-139-0000882 от 27.04.2026 г., публичното вземане по Ревизионен акт № Р-22002225003583-091-001 от 08.04.2026 г. в размер на 16 829,88 евро вече е било изцяло погасено. При липса на съществуващо, изискуемо и непогасено публично вземане е отпаднал предметът на обезпечението и е липсвала законовата предпоставка по чл. 121, ал. 1 и ал. 6 от ДОПК – обезпечителна нужда.
В допълнение, оспореното постановление е издадено и в нарушение на принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК и изискването за съответствие по чл. 195, ал. 7 от ДОПК. В. е върху недвижим имот с данъчна оценка в размер на 62 120,58 евро, а за обезпеченото задължение е в размер на на 16 829,88 евро, изцяло погасено.
Предвид горното, Решение № ПИ-197 от 03.06.2026 г. на директора на ТД на НАП – С. и потвърденото с него Постановление за продължаване действието на наложени предварителни обезпечителни мерки с изх. № С260022-139-0000882 от 27.04.2026 г. следва да бъдат отменени изцяло като незаконосъобразни, като се постанови и отмяна на наложената с постановлението обезпечителна мярка – възбрана върху описания недвижим имот.
При този изход на спора на жалбоподателя следва да се платят разноски в размер на 5. 11 евро, държавна такса.
Воден от гореизложеното, Административен съд – София-град, I отделение, 43 състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на З. Г. В., с ЕГН [ЕГН], Решение № ПИ-197 от 03.06.2026 г. на директора на Териториална дирекция на Националната агенция за приходите – С. и потвърденото с него Постановление за продължаване действието на наложени предварителни обезпечителни мерки с изх. № С260022-139-0000882 от 27.04.2026 г., издадено от главен публичен изпълнител при ТД на НАП – С., с което е продължено действието на наложена възбрана върху недвижим имот: Апартамент №8, находящ се на 3 жилищен етаж от сградата в [населено място], район „В.“, [улица], с площ от 106,13 кв.м, ведно с мазе № 8 с площ от 3,30 кв.м и 7,943 % идеални части от общите части на сградата.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на З. Г. В., с [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [улица], сумата от 5. 11 евро, представляваща направени по делото разноски за заплатена държавна такса.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 197, ал. 4 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.

СЪДИЯ: